

Nekdo.

Za dolgo mizo zeleno
Zborujejo možje,
Vprašanja težka belijo
Gosposke jim glave. —

Vrzimo jim, svetujem jaz
Od mize kakšno kost;
Hej, to se bodo pulili
V korist nam in radost!«

Prenašal verno dokaj let
Svoj jarem je trpin,
Vesel, če dal pokoja mu
Objestni bogatin.

A tretji: „Kaj? Udati se?
Nikdar svojati tej!
Če pomoliš mazinec ji,
Po roki seže vsej.

A zdaj le polna mera je
Trpljenja in nadlog:
Prositi in pretiti zrem
Žaljavih tisoč rok.

Uničiti se v kali že
Nevarno mora zlo:
Najboljši lek bolnikom tem
Svinčene krogle so . . .»

In »slava delu« ori se
Iz tisoč grl odmev;
Možem za mizo zeleno
Po volji ni ta spev.

In glasen završi nato
Po sobi krik in šum;
Sè strastjo slepo meri se
Računjajoči um.

»Oh groza, groza«, prvi de,
»Na svetu vere ni!
Proroki krivi begajo
Nespametne ljudi.

Jezike vsem, ko trenil bi,
Odvezal je prepir;
Le nekdo ne poseza vmes,
Na čelu tožen mir.

Zato navdaje misel me:
Poprej ne bo miru,
Da ovce izgubljene se
Povrnejo k Bogu.«

Odrinili tovariši
Tja v zadnji so ga kot,
Na prvi pogled vidi se,
Da je odveč povsod.

»Priatelj moj«, odvrne drug.
»Sedaj ni več — nekdej;
Ne le po smrti, vsak že tu
Rad imel d'nes bi raj.

In ko poskusil dvigniti
I on svoj mehki glas,
Tako ga bil prekričal je
Sodrugov jezni bas.

Razžaljen zdaj sameva tu,
V očeh so mu solzé;
Približam se in ostrmim —
Ta nekdo je — srcé . . .

Borut.

